

Josefa Junková, důchodkyně, její muž Jindřich býval holičem. Narodila se r. 1885. Žila v čp. 98. Jedna její dcera žije v Anglii, druhá ve Spojených státech amerických, syn v Chomutově.

Julie Hlaváčková, nar. 16. 10. 1887, vychovala syna a dceru, zemřela v čp. 350. Její muž býval ředitel měšťanské školy v Kněževsi.

Místní občané bývají jako nemocní převezeni do rakovnické nemocnice. Někteří tam umírají. Jejich jména zaznamenána jsou v knize zemřelých v Rakovníku.

1955

Mokrý rok Rok 1955 se výrazně liší, pokud se počásí týče, od 8 let předchozích. Sucha ustala, přišel toužebně očekávaný deštivý rok. Činím proto záznamy o deštích a důsledcích jich v roce 1955 na celé zemědělství v Kněževsi, na průběh zemědělských prací, na obdělání půdy v polích a chmelnicích, o růstu a sklizni plodin, o změně teploty proti dřívějším letům, kdy slunce sice mile hrálo za blankytně jasných dnů již od března do dubna, kdy již v březnu dosahovala často teplota 20 stupňů a v dubnu značně více, kdy během právě minulých 8 let nebyvalo vidět po celé měsíce mráčku na obloze, kdy obloha azurově modrá zdála se neobyčejně vysoko, kdy to krásné azurově modré nebe přinášelo vedra a trapné pocity v zásobování lidí.

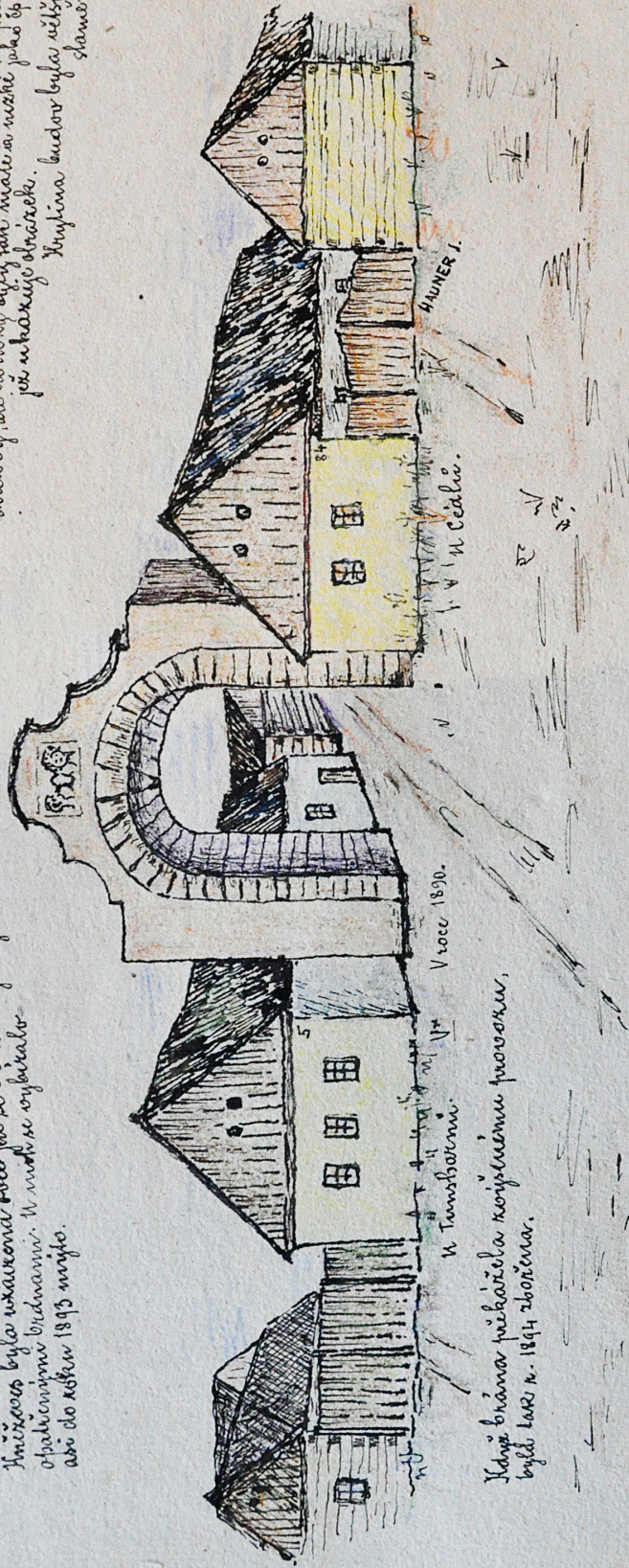
Předchozí léta Předchozí léta, to byla léta sucha, sucha neobyčejného, takřka hrůzného, byť pro rekreaci, výlety, zájezdy bylo to počasí ideální, byla to léta, kdy celá příroda, rostliny zvláště, těžce strádaly, těžce trpívaly.

U nás v Kněževsi několikrát na podzim osetá pole vůbec se nezelenala, obilí začalo růst až v březnu a dubnu. Stačil však někdy během roku jeden nebo dva menší deště za bouřky, neboť jiných dešťů nebyvalo, aby obilí narostlo a slušné množství se jej urodilo. Obdivuhodné bývalo i to, že chmel, rostlina tak rychle rostoucí a vysoko se pnoucí, jindy mnoho vody ke svému vzrůstu potřebující, kdy země 2 m hluboko úplně vyschlá byla, že přece přiměřené množství úrody dával.

Brambory A ejhle, rok 1955, deště, voda, bláto. A dešťů do omrzení někdy, až se na ně žehralo, neboť jich někdy bylo tolik, že se pro ně ani rádně v polích pracovati nemohlo. Zjara se zasázely brambory, to půda byla jen přiměřeně vlhká, ale na zorání jich nebylo již ani pomyslení. Kůň s pluhem po celou jich vegetační dobu, do nich pro samé bláto ani vstoupiti nemohl. Tak se půda slila, neměla potřebné kyprostí a pórovitosti, pročež se bramborů dostatečné množství neurodilo. V době, kdy se vyorávaly, deště poněkud ustaly, ale země byla tak tvrdá, že koně vyorávací pluhy jen s velkou námahou táhli a vyorávače bramborů, traktory tažené, se lámaly.

Kolní brána (východní) v Kněževsi.
 Kněževs byla vnaščená obec jen se dvěma výhledy
 obklopenými bránami. N. m. se vyčlenila
 až do roku 1893 město.

Na vlněšti stály obyčejné domky a u nich hospodářské
 budovy, ale domky byly jak malé a nízké jako č. 3 a 84,
 jen u kápní obřádku. Kuchina budov byla už jen
 slavnostní.

V roce 1890.

Kolní brána přestavěna konjunkturu provazem,
 byla kate. n. 1894 zborovna.

N. Tanshořovna.

Vrtilil alov

Kněževs v roce 1890

Obilí Obilí na polích za značné vláhy nejprve bujně vyrostlo, až mílo bylo naň pohledět, ale později znovu a znovu deštěm zalévané, polehlo, na mnoze i podhnilo. Takto nejvíce postiženy byly jařiny, méně pšenice a žita. Píce narostlo neobyčejně mnoho. Ovšem a jen s pomocí traktorů byla posečena a na sušáky dávána jen tehdy, kdy se obloha alespoň na den nebo dva vyjasnila. První píce byla sklizena dosti dešti znehodnocená. Druhá seč byla odvezena poněkud lepší a třetí zůstala na sušácích dlouho a svázela se až ke konci října a začátkem listopadu, dříve nebyla ani dosti suchá a nebylo ani dosti času pro jiné práce jako sklizeň krmné řepy, cukrovky a bramborů. Bramborů a řepy narostlo velmi mnoho. Zaseto bylo na 40 ha kukuřice na zelené krmení. Většina jí byla pak zasilážována spolu s řepným chrástem, cukrovarskými řízkou a syrovou vojteškou ve velkých silážních jámách poblíž čp. 304. Bylo v nich ve dvou jámách uloženo 80 vagonů krmiva.

Chmel A nyní chmel – a tak vydatné deště! Chmel byl i v době suchých let značně umělými hnojivy přihnojován, ta však se většinou nerozložila a zůstala uložena v půdě. V roce 1955 byl opět, jako dříve, přihnojen. A tu se objevily zlé následky rozpuštěných nastřádaných umělých hnojiv v dostatku dešťové vody – chmele nasadily mnoho a dlouhých odnoží, že chmelnice tak vzrostly, že do nich, jak byly husté, ani světlo ani slunce vniknouti nemohlo, leda jenom nedostatečně. Vody nevysychaly, koně do chmelnic vstoupiti nemohli, tak mokrá půda se proorávati nedala a proto se silně vyvinula a rozšířila peronospora. První postřiky proti ní úspěšné, další postřiky byly nedokonalé v tak hustých rostlinách. Poté se prováděly postřiky z letadel, ale ani ty nebyly dosti účinné.

Peronospora Proto peronospora řádila. Vždyť na mnohých chmelnicích osýpka zčervenala a nevyrostla, a jinde vyrostla v hlávky z části anebo celé zčervenaly. Tak vznikly velké škody, neboť červený chmel se nečesal a za hlávky strakaté při bonitaci chmele v Žatci se dosáhlo nízkých cen, ponejvíce IV. třídy. Tak snažení našich družstevníků v JZD nemělo žádoucích úspěchů. S chmelem soukromníků nebylo to lepší.

První stroj na česání chmele A zmíniti se musím zde o jedné vážné novině při sklizni chmele. Jednotné zemědělské družstvo obdrželo první stroj na česání chmele. Umístěn je v zabetonovaném podstavci za stavením směrem ke hřbitovu na severní straně silnice. Je 25 m dlouhý a 11 m vysoký. Poháněn je elektrickými motory. Co se zdálo neuskutečnitelné, stalo se skutkem. Ejhle, stroj sám češe hlávky chmelové, sesypává je do žočků, bez lupení, zcela čistě načesané, poměrně lépe načesané než bývá od česáčů chmele. Asi čtvrtina hlávek je bez stopek, ale někteří česáči chmele češou také tak. Česáči chmele mívají často více hlávek pohromadě, někdy 5, 6, 7, ale stroj je pěkně odděloval. Ze chmelnic přivázejí se celé pruty chmele i s hlávkami, ve stroji se zavěsí, stroj se jich pak ujme, oddělí hlávky chmelové, lupení a pruty. Lupení se odváží hned ke krmení do

stájí. Jeden stroj při přiměřené organizaci práce očesal denně 100 kop chmele. Na očesání všeho chmele v Kněževsi bylo by třeba 6 nebo 7 takových strojů. Po česáčích chmele zůstává leckdy dosti hlávek na chmelině a na zemi. Chmelnice, jež česal stroj, nemají povalujících se hlávek na zemi. Oproti nesvědomitým česáčům se stroj rozhodně osvědčil.

Jako v roce 1954 vaří se pro česáče chmele v kuchyních v čp. 8 a 9. Práce v kuchyních řídí školený kuchař, zaměstnaný v kuchyních ministerstva zemědělství, za pomoci 30 žen. Strava se podává pětkrát denně. Česáči si jídlo chválí, nikdo si nestěžuje.

Stravování česáčů